

РЕШЕНИЕ

№ 1929

гр. София, 23.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 99 СЪСТАВ, в публично заседание на
шести март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: ПЕТРОСЛАВ В. КЪНЕВ

при участието на секретаря СТАНИСЛАВА ИЛ. ЧЕРВЕНЯКОВА
като разгледа докладваното от ПЕТРОСЛАВ В. КЪНЕВ Административно
наказателно дело № 20241110201701 по описа за 2024 година

и за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.189, ал.14 от ЗДвП, вр. чл.59 и сл. от ЗАНН.

Образувано е по повод депозирана жалба от А. Р. П., ЕГН ***** против
наказателно постановление № 23-4332-032334 от 08.01.2024 г., издадено от началник
група към СДВР, отдел „Пътна полиция“ СДВР, с което за нарушение на чл.20, ал.1 от
ЗДвП на жалбоподателката е наложено административно наказание „глоба“ в размер
на 20 лева на основание чл.185 от ЗДвП.

С жалбата се иска отмяна на наказателното постановление. Твърдят се
допуснати съществени нарушения на материалния и процесуалния закон в хода на
административнонаказателното производство.

В откритото съдебно заседание жалбоподателката П., нередовно уведомена, не
се явява и не се представлява. Съдът е дал ход на делото на основание чл.61, ал.4 от
ЗАНН, тъй като при няколко посещения на адреса на жалбоподателката никой не
отварял, като по данни на съседите лицето живеело там, но съседът отказал да се
представи. С оглед на това е прието, че жалбоподателката не е била намерена на
посочения от нея адрес за призоваване.

За АНО, редовно призован, не се явява представител в откритото съдебно
заседание. Постъпили са писмени бележки от юрк. Х., с които се оспорва жалбата и се
иска да бъде потвърдено издаденото НП. Претендира се юрисконсултско
възнаграждение и се прави възражение за прекомерност на евентуално поискан
адвокатски хонорар.

Съдът намира жалбата за процесуално допустима по следните съображения: атакуваното наказателно постановление подлежи на обжалване по реда на ЗАНН, жалбата е подадена в срок, от легитимирано лице, съдържа необходимите реквизити и производството по нея е редовно образувано пред РС-София.

Съдът, като прецени поотделно и в съвкупност събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

На 12.12.2023 г., около 22:53 часа, жалбоподателката А. Р. П. управлявала лек автомобил марка „****“, модел „*****“, с рег. № ***, като се движела в град София по ул. „*****“, в посока от ул. „*****“ към ул. „*****“. Срещу нея в противоположната посока се движел лек автомобил марка „*****“, модел „***“, с рег. № ****, управляван от лицето Д. Т. И.. Пред блок ****, вход 3, жалбоподателката П. не осъществила достатъчен контрол върху управляваното от нея МПС и навлязла в лентата за насрещно движение, вследствие на което настъпил удар с движещия се срещу нея лек автомобил марка „*****“, модел „***“.

След произшествието бил подаден сигнал в полицията, като на мястото пристигнали служители на ОПП-СДВР, сред които и свидетелят В. Д.. Полицаяте установили двата автомобила, участвали в произшествието, след което дали на водачите да попълнят декларации във връзка с инцидента. Водачът на лекия автомобил „*****“ попълнил такава декларация, но жалбоподателката П. отказала. Водачите били изпробвани и за употреба на алкохол, като тестът на жалбоподателката П. дал резултат от над 1,2 промила на хиляда алкохол в издишания въздух, поради което случаят бил предаден на прокуратурата с данни за извършено престъпление по чл.343б, ал.1 от НК.

Срещу жалбоподателката А. П. бил съставен АУАН № 1173959 от 13.12.2023 г., който ѝ бил връчен на същата дата. Актът бил подписан от актосъставителя и един свидетел при установяване на нарушението, което било квалифицирано по чл.20, ал.1 от ЗДвП. Актът бил предявен на нарушителката П., която отказала да го подпише, като отказът ѝ бил удостоверен по реда на чл.43, ал.2 от ЗАНН с подписа на свидетеля Й. И. С..

Административнонаказващият орган приел изложените в акта фактически констатации за доказани и въз основа на него издал обжалваното понастоящем наказателно постановление № 23-4332-032334 от 08.01.2024 г., с което за нарушение на чл.20, ал.1 от ЗДвП на жалбоподателката е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 20 лева на основание чл.185 от ЗДвП.

Гореизложената фактическа обстановка се установява по категоричен начин от показанията на свидетеля В. Д., както и от приложените по делото писмени доказателства. Свидетелят Д. е един от полицейските служители, които са се отзовали на сигнала за произшествието. Заявява как на място установили двата автомобила и

следите от удара по тях, като имало основно ожулвания. Споделя, че поради недостатъчен контрол върху управляваното от жалбоподателката МПС, същото е навлязло в лентата за насрещно движение и е настъпил удар с движещия се срещу нея лек автомобил „*****“. Полицаяте дали на водачите да попълнят декларации във връзка с инцидента, като водачът на лекия автомобил „*****“ попълнил такава декларация, но жалбоподателката П. отказала. След това водачите били изпробвани и за употреба на алкохол, като тестът на жалбоподателката П. дал резултат от над 1,2 промила на хиляда алкохол в издишания въздух, поради което случаят бил предаден на прокуратурата. Съдът изцяло кредитира показанията на свидетеля Д., тъй като същите са логични, последователи, непротиворечиви и напълно кореспондират с описаното в съставения АУАН, протокола за настъпилото ПТП и скицата на произшествието.

Въз основа на изложеното, съдът прие за категорично установени описаните по-горе фактически констатации.

Съдът, с оглед установената фактическа обстановка и съобразно възраженията и доводите в жалбата, както и като съобрази задължението си в качеството на въззивна инстанция да проверява изцяло правилността на наказателното постановление, независимо от основанията, посочени от страните, съгласно разпоредбата на чл.84, ал.1 от ЗАНН, вр. чл.314, ал.1 от НПК, намира следното:

В административнонаказателното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения, довели до ограничаване правото на жалбоподателката да се защити. Спазени са императивните изисквания на нормите на чл.42 и чл.57 от ЗАНН и сроковете за издаване на двата акта по чл.34 от ЗАНН. В АУАН и НП са посочени времето и мястото, където е извършено нарушението. Същото е точно, ясно описано и са отразени обстоятелствата, при които е било извършено. Нарушителят е бил запознат с всички съществени факти от значение за реализиране правото му на защита срещу административното обвинение. Отражена е правилно нарушената законова разпоредба както и основаниято, на което се налага санкцията. Поради това не са налице формални предпоставки за отмяна на обжалваното НП, тъй като при реализиране на административнонаказателната отговорност на жалбоподателката не са допуснати съществени процесуални нарушения, водещи до порочност на административнонаказателното производство, до нищожност на съставения АУАН или до нищожност на издаденото НП.

При така установената фактическа обстановка, съдът счита, че жалбоподателката П. е осъществила състава на чл.20, ал.1 от ЗДвП, който задължава водачите да контролират непрекъснато пътните превозни средства, които управляват. Именно поради липса на непрекъснат контрол върху управляваното от П. МПС, то е навлязло в лентата за насрещно движение и е настъпил удар с движещия се срещу нея

автомобил „*****“. П. така е следвало да контролира управлението на превозното средство, че да не допуска то да навлиза в лентата за насрещно движение. С оглед на това е налице от обективна страна нарушение на чл.20, ал.1 от ЗДвП.

Съгласно чл.7, ал.2 от ЗАНН, непредпазливите деяния не се наказват само в изрично предвидените от закона случаи, а този не е такъв. Макар произшествието да не е настъпило умишлено, то водачът е могъл и е бил длъжен да предвиди, че ако не контролира непрекъснато превозното средство, което управлява, може да навлезе в насрещната лента и да настъпи ПТП, но въпреки това П. не го е направила и не е осъществила достатъчен контрол върху автомобила. Нарушителката П. е трябвало да контролира адекватно управлявания от нея автомобил преди разминаването си с автомобила „*****“, за да не навлезе в насрещната лента и да възникне произшествие.

Правилно жалбоподателката П. е била санкционирана на основание чл.185 от ЗДвП, който предвижда, че за нарушение на този закон и на издадените въз основа на него нормативни актове, за което не е предвидено друго наказание, виновните се наказват с глоба 20 лева. За нарушението по чл.20, ал.1 от ЗДвП няма изрично предвидено наказание, поради което правилно е приложена санкционната разпоредба на чл.185 от ЗДвП. Наложено е във фиксиран размер, поради което съдът не може да го изменя.

Предвид немалката обществена опасност на извършеното нарушение, съдът намира, че не може да бъде приложена разпоредбата на чл.28, ал.1 от ЗАНН и случаят да се третира като маловажен. В последно време изключително много зачестиха пътнотранспортните произшествия, поради нарушения на правилата на ЗДвП. В редица случаи тези произшествия завършват със смърт или сериозни телесни увреждания. Поради тази причина следва да се обърне сериозно внимание на водачите, които си позволяват такова неправомерно поведение и според настоящия състав единствено ефективни наказания биха могли да осъществят както индивидуалната, така и генералната превенция (цел) на наказанието по смисъла на чл.12 от ЗАНН, тоест не само да предупредят и превъзпитат нарушителя към спазване на установения правен ред, но и да имат възпиращо, възпитателно и предупредително действие по отношение на останалите членове на обществото. Тук следва да бъде обърнато внимание, че деянието се явява такова със завишена обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на нарушения от този вид, тъй като е довело до настъпване на ПТП с материални щети, като чист късмет е липсата на травми на водачите. Освен това стана ясно, че жалбоподателката П. е управлявала автомобила след употреба на алкохол и то такава употреба, която прави деянието престъпление по чл.343б, ал.1 от НК, а това още повече завишава обществената опасност на стореното. От друга страна съдът намира, че глоба в размер на 20 лева по никакъв начин не се явява прекомерна и несъответна на извършеното нарушение, като не би създавала никакви сериозни затруднения на жалбоподателката във връзка със заплащането ѝ.

Въз основа на изложеното, съдът намира, че наказателното постановление е законосъобразно и следва да бъде потвърдено.

При този изход на спора и с оглед направеното искане от процесуалния представител на наказващия орган за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, съдът намира същото за основателно. Съгласно чл.63д, ал.4 от ЗАНН, в полза на учреждениято или организацията, чийто орган е издал акта по чл.58д, се присъжда и възнаграждение в размер, определен от съда, ако те са били защитавани от юрисконсулт или друг служител с юридическо образование. Размерът на присъденото възнаграждение не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл.37 от Закона за правната помощ. На основание чл.27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, възнаграждението за защита в производства по Закона за административните нарушения и наказания е от 80 до 150 лева, поради което съдът намира, че следва да се присъди такова в определения от закона минимум от 80 лева, тъй като делото не се отличава с фактическа и правна сложност, беше проведено само едно открито съдебно заседание, беше разпитан един свидетел, а юрисконсултът не се яви в съдебна зала, като единствено е изготвил и депозирал писмени бележки по делото.

Мотивиран от горното, на основание чл.63, ал.2, т.5 и чл.63д, ал.4 от ЗАНН, Софийският районен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА наказателно постановление № 23-4332-032334 от 08.01.2024 г., издадено от началник група към СДВР, отдел „Пътна полиция“ СДВР, с което за нарушение на чл.20, ал.1 от ЗДвП на А. Р. П., ЕГН ***** е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 20 /двадесет/ лева на основание чл.185 от ЗДвП.

ОСЪЖДА жалбоподателката А. Р. П., ЕГН ***** да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР) сумата от 80 /осемдесет/ лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Административен съд – София град в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____